

V BREU 2013

S.O.S For Love

[Tribut a Antònia Font]

Daniel Ferrer

Va aspirar amb ganes el polsim, que penetrà sense massa obstacles; les parets nassals no oferien gaire resistència. Era la quarta ratlla en menys d'una hora, era diumenge. I tornava a entrar a l'habitació, perdia la mirada per tots aquells objectes, i sortia.

Es trobava a Frankfurt des de feia poc més de mitja hora, i el comandant l'havia reclamat de nou, com tantes altres vegades. La sala vip de l'aeroport era una de les seues preferides. S'ajupí, despassà la bragueta i li agafà el penis encara mig flàccid. Amb un parell de sacsades tot prement-lo amb força, i després de recórrer-lo amb la llengua lentament des de la base fins el gland, el membre adoptà fermesa. I en pocs minuts ella es movia amb fruïció a sobre d'ell.

L'única llum que entrava a l'habitació provenia del badall de la porta que havia acabat d'obrir. La seua ombra s'allargava per sobre de caps de cartró mig obertes i mal embalades, d'on guaitaven alguns trofeus. No gosava encendre el llum i menys encara obrir la finestra. Aquell lloc feia olor de de tancat i d'humitat.

Sabia que el comandant s'ho feia també amb altres companyes, però no li importava. Allò funcionava així. Es dedicava a complaure'l i, a més, gaudia. Li agradava també el component d'improvisació i morbositat, ara aquí ara allà, adés a Roma més tard a Praga. Un clau al sofà o una fel·lació a la cabina.

Portades de revistes, pòsters, cintes de cassette i pel·lícules VHS. Medalles, copes, fotografies i vinils. Cinquena ratlla. De fons, "Atlantis is calling, (S.O.S. For Love)".

El comandant mai es treia la camisa per cardar. La gorra, tampoc. Ambientava així l'escena, exercia d'actor principal i intentava donar argument al guió. En el fons, això el posava molt. I a les seues amants també. En acabar de fer-ho sempre es quedaven una estona abraçats. A ella li agradava recolzar el cap sobre el pit d'ell i resseguir amb els dits les lletres gravades a la placa que lluïa orgullós i que el distingia com a senyor dels cels: Armando R.

Tornà a entrar a l'habitació dels records. D'aquell caos d'objectes polseosos sempre acabava amb el mateix entre les mans: el quadern que contenia les portades dels diaris d'aquell dijous, 25 de febrer de 1988. Va seure al sofà i començà a rellegir els titulars, a contemplar les fotografies i a emocionar-se amb els afalacs dels articulistes.

Després de beure més de mitja ampolla de cava –un altre dels rituals del comandant– començaren a vestir-se i a endreçar un poc l'estança. Caterina acabava el seu torn de feina, després d'haver volat durant quatre dies repetint la mateixa ruta, Frankfurt-Londres. Ara, com sempre, tindria quatre dies lliures per descansar a Palma, a sa casa.

Es va fotre un parell de ratlles més mentre copsava amb paor que no existia. Després del cim vingué el precipici. Una vida ben fugaç. Primer la fama, després ningú. Nascut i mort a cavall de la modernitat i la *post*. Què poc va durar allò. Se sentia traït, enganyat, ignorat.

Tanmateix, el comandant no en tenia mai prou, i oferí a Caterina passar uns dies junts a la seua cabana de fusta i de luxe d'Interlaken, al cor dels Alps suïssos. Això la feia sentir desitjada i important. La natura havia estat generosa amb el seu cos, però a més, aquelles corbes estaven ben treballades. Hores i hores d'entrenament havien ajudat a dissenyar un cos a tocar de la perfecció. Una figura que li va valer un or a Calgary 88 i que més tard, seria determinant per contractar-la d'hostessa de vol a una companyia de renom internacional.

Maltractat per la història. Tot aquell espectacle a la pista de gel: els patins, el ball, la música, la medalla d'or i el “sí, vull”. No havia passat mai res de semblant als Jocs Olímpics. El món sencer enlluernat per aquelles noces al bell mig de la pista, per aquella mostra de talent, d'esforç i superació personal. Però sobretot havia estat un cant a l'amor i al compromís. Uns valors aplaudits per la mateixa societat que després el condemnaria a l'oblit. Sí, havia mort d'èxit. Ja no li quedava més coca.

–Marçal?

–Sí, com va vida meua?

–Bé, mira, tenia pensat agafar l'avió cap a Palma, però m'han canviat el torn i hauré de fer una ruta aquests dies. Em sap greu, no podré venir a casa.

–No passis pena. Ja m'arreglaré. Quan vindràs?

–No ho sé, ara depèn de la reorganització dels torns, ja saps que amb això de la filial low cost, les hostesses som del personal més fotut...

–Sí, ja m'ho has dit altres vegades... Tinc ganes de veure't.

–Intentaré arreglar-ho i anar-hi la setmana pròxima. Recorda que tenim la reunió amb el tutor d'en Marc per comentar les notes del trimestre.

–Ho tinc present. Avisa'm quan sàpigues coses. I descansa, deus estar morta amb tant de vol.

–Ho faré. Una besada.

–T'estim.

–... i jo...

–Adéu.

–Adéu.

Tancà la porta de casa i davallà les escales fins al garatge. Assolí una velocitat de 140 quilòmetres per hora, però no tenia cap pressa. Ni tampoc sabia on es dirigia. Passada l'embranchida inicial, minvà un poc la marxa, però de sobte colpejà amb força el volant i començà a bramar com un animal. Plorava. S'esgarrava per dins. Aturà el vehicle i s'agafà el cap amb les mans. Tenia la cara humida de suor i de llàgrimes. S'estirava la pell amb força, amb ganes d'arrençar-se-la. Respirava amb dificultat i tenia nàusees. Necessitava aire, espai. Sortí del cotxe. I caminà.

S'aturà just a quatre passes d'un abisme insondable i sentí com la remor de les ones es mesclava amb la melodia que el perseguia des de feia més de vint anys.

Una passa endavant. *Brillen ses estrelles que ja s'ha fet de nit.*

Una altra. *Es meu desert, sempre es meu desert.*

Una més. *Sa meva love song, es meu suïcidi mental.*

La darrera. *Quina ruïna, quin final.*

Te'n vas a l'aire amb una força increïble...

...i a punt de caure t'agaf.

FI